

No Φ.092.22/6910

-Εμβλημα-

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

1959-50-2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ

È È È È

ΑΞΤΕ

ENANTION ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Αρ. Αίτησης 44769/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

5 Νοεμβρίου 2009

Αυτή η απόφαση θα γίνει οριστική υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο 44, παράγραφος 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί διορθώσεις μορφής (τύπου).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6910

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΡΙΑΝΤΑΡΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**Στην υπόθεση****È È È ÆËÏÏÏ****εναντίον της ΕΛΛΑΔΟΣ,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους :

*Nina Vajic, Πρόεδρος,**Christos Rozakis,**Khanlar Hajiyev,**Dean Spielmann,**Sverre Erik Jebens,**Giorgio Malinverni,**George Nicolaou, Δικαστές,**Και από τον Soren Nielsen, γραμματέα του τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο τις 15 Οκτωβρίου 2009, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση που υιοθετήθηκε αυτή την ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Στην αρχή της υπόθεσης βρίσκεται μία αίτηση (Αρ. 44769/07) που στρέφεται εναντίον της Ελληνικής Κυβέρνησης από μία ανώνυμο εταιρεία την **È È È Æ** » («η αιτούσα εταιρεία») η οποία προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο τις 26 Σεπτεμβρίου 2007, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η αιτούσα εταιρεία εκπροσωπείται από τον Μετρ Φ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ, Δικηγόρο παρά το Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («Η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους υπαλλήλους (όργανα) της, τους Κους Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, πάρεδρο παρά το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και τον Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟ εισηγητή παρά το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους.

3. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει το παράπονο (αιτίαση) της διάρκειας της διαδικασίας (δίκης)

στη Κυβέρνηση. Όπως το επιτρέπει το άρθρο 29, παράγραφος 3 της **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ**
 RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
 TRADUCTION

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6910

Σύμβασης αποφασίσθηκε επιπλέον ώστε το τμήμα να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΚΡΙΝΟΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

- 4. Η αιτούσα εταιρεία έχει την έδρα της στο νησί της Ζακύνθου.*
- 5. Με απόφαση αρ. 186/1992 του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου της Ζακύνθου, η τράπεζα «Ιονική και Λαϊκή Τράπεζα της Ελλάδος, Ανώνυμος Εταιρεία» (στη συνέχεια «η τράπεζα») αποκτά διαταγή πληρωμής εναντίον της αιτούσας εταιρείας για την εξόφληση ποσού 2.496.454 δραχμών (7.326 Ευρώ).*
- 6. Στις 15 Οκτωβρίου 1996, ένας δικαστικός επιμελητής παρουσιάσθηκε στην κατοικία του νόμιμου εκπροσώπου της αιτούσας εταιρείας στη Ζάκυνθο (Οδός Λάττα 3) για να του κοινοποιήσει την περίληψη κατασχετήριας έκθεσης ενός οικοπέδου που ανήκει στην τελευταία και το οποίο βρίσκεται στη τοποθεσία Ξηροκάστελλο του νησιού, έκτασης 20.799 τετραγωνικών μέτρων, καθώς και του ξενοδοχείου που βρίσκεται επ' αυτού και του οποίου η κατασκευή ήταν σε αποπεράτωση. Ο δικαστικός επιμελητής βρήκε μόνο την υπηρέτρια της πεθεράς του νόμιμου εκπροσώπου της αιτούσα εταιρείας. Αυτό το πρόσωπο όντας φιλιπινέζα δεν μιλούσε ελληνικά και αρνήθηκε να παραλάβει το έγγραφο. Χωρίς να την ρωτήσει εάν ήταν σύνοικος με τον νόμιμο εκπρόσωπο, απαραίτητη προϋπόθεση από το νόμο για την εγκυρότητα της κοινοποίησης του εγγράφου στα χέρια του, ο δικαστικός επιμελητής θυροκόλλησε λοιπόν το έγγραφο. Στο σημείο, η αιτούσα εταιρεία προσκόμισε αντίγραφο του πρακτικού συνταγμένο από τον δικαστικό επιμελητή στο οποίο αυτός σημείωσε ότι το έγγραφο είχε θυροκολληθεί στην πόρτα 4 της οδού Λάττα, αντί για τον αριθμό 3, διεύθυνση του μη νόμιμου εκπροσώπου. Προσκόμισε επίσης αντίγραφο βεβαίωσης η οποία εκδόθηκε από το αστυνομικό τμήμα της συνοικίας του από το οποίο προκύπτει ότι ο δικαστικός επιμελητής δεν κατέθεσε αντίγραφο του εγγράφου στα χέρια του προϊσταμένου του αστυνομικού τμήματος της Ζακύνθου, όπως προβλέπεται από το άρθρο 128 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (δείτε κατωτέρω). Η αιτούσα εταιρεία*

ισχυρίζεται επιπλέον ότι ο δικαστικός επιμελητής ούτε εκτέλεσε επίσης την
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6910

άλλη επίσπευση που προβλέπεται από το ίδιο άρθρο, δηλαδή, την ταχυδρομική αποστολή ειδοποίησης της κοινοποίησης που γίνεται με θυροκόλληση του εγγράφου στη πόρτα του νόμιμου εκπροσώπου της. Επιβεβαιώνει επομένως ότι δεν έλαβε ποτέ γνώση της περίληψης κατασχετήριας έκθεσης των περιουσιακών της στοιχείων και ότι αυτή διεξήχθη εν αγνοία της στις 23 Οκτωβρίου 1996.

7. Την ημερομηνία αυτή, τα περιουσιακά στοιχεία τα οποία εκτιμήθηκαν από τον εκτιμητή πλειστηριασμού στα 240.000.000 δραχμές (704.329 Ευρώ) και τέθηκαν στη τιμή των 120.000.000 δραχμές (352.164 Ευρώ) κατακυρώθηκαν στη τράπεζα για την τελευταία αυτή στιγμή. Η μεταγραφή του πρακτικού κατακύρωσης έλαβε χώρα στις 20 Δεκεμβρίου 1996 στο υποθηκοφυλακείο της Ζακύνθου.

8. Στις 22 Ιανουαρίου 1997, η αιτούσα εταιρεία άσκησε ανακοπή εναντίον της πώλησης σε πλειστηριασμό επιβεβαιώνοντας ότι αυτός είχε λάβει χώρα χωρίς να το γνωρίζει. Παραπονείται επίσης ότι για ένα χρέος ποσού 2.496.454 δραχμών μόνο είχε χάσει περιουσιακά στοιχεία αξίας που εκτιμούσε (υπολόγιζε) σε 532.000.000 δραχμές (1.561.261 Ευρώ), χωρίς να μπορέσει να υπερασπισθεί.

9. Στις 21 Αυγούστου 1998, το Πρωτοδικείο της Ζακύνθου απέρριψε την προσφυγή για καθυστέρηση. Σύμφωνα με το δικαστήριο, η αιτούσα εταιρεία όφειλε να ασκήσει την προσφυγή της πριν την έναρξη της πώλησης σε πλειστηριασμό, σύμφωνα με το άρθρο 934, παράγραφος 1 β) του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (δείτε στη συνέχεια) (απόφαση αρ. 37/1998).

10. Στις 21 Οκτωβρίου 1998, η αιτούσα εταιρεία άσκησε έφεση.

11. Στις 29 Ιουνίου 2001, το Εφετείο της Πάτρας ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση εκτιμώντας ότι με την ανακοπή της η αιτούσα εταιρεία πρόσβαλλε προπάντων την πώληση σε πλειστηριασμό και την κατακύρωση των περιουσιακών της στοιχείων στην τράπεζα. Επομένως, η προθεσμία που διέθετε για να ασκήσει την ανακοπή ήταν στη προκειμένη περίπτωση ενενήντα μέρες αρχής γινομένης από την μεταγραφή του πρακτικού κατακύρωσης, σύμφωνα με το άρθρο 934, παράγραφος 1 γ) του

No Φ.092.22/6910

Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Το Εφετείο παρέπεμψε λοιπόν την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου της Ζακύνθου (αρ. απόφασης 760/2001).

12. Στις 13 Ιουνίου 2002, το δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την πώληση σε πλειστηριασμό. Το δικαστήριο έκρινε ότι πριν την θυροκόλληση της περίληψης κατασχετήριας έκθεσης στην πόρτα του νόμιμου εκπροσώπου της αιτούσας εταιρείας, ο δικαστικός επιμελητής όφειλε να ελέγξει εάν το πρόσωπο που του άνοιξε την πόρτα κατοικούσε πραγματικά με τον παραλήπτη της κοινοποίησης και σε καταφατική απάντηση να το αναφέρει στο πρακτικό του καθώς και το ονοματεπώνυμο αυτού του προσώπου. Εν προκειμένω λοιπόν, ο δικαστικός επιμελητής δεν ανέλαβε αυτές τις ενέργειες (διαβήματα). Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι το εν λόγω πρόσωπο δεν κατοικούσε με τον παραλήπτη της κοινοποίησης. Επομένως, μόνο η άρνηση αυτού να παραλάβει το έγγραφο δεν δικαιολογούσε τον δικαστικό επιμελητή να την θυροκολλήσει και η κοινοποίηση που έγινε έτσι ήταν ανίσχυρη. Το δικαστήριο αποφάσισε ότι η αιτούσα εταιρεία δεν είχε τη δυνατότητα να ασκήσει τα νόμιμα μέσα για να εμποδίσει την πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων και ότι υπέστη σημαντική χρηματοοικονομική ζημιά (αρ. απόφασης 25/2002).

13. Στις 25 Ιουλίου 2002, η τράπεζα άσκησε έφεση.

14. Στις 19 Ιουνίου 2004, το Εφετείο της Πάτρας επιβεβαίωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (αρ. απόφασης 806/2004).

15. Στις 18 Απριλίου 2005, η τράπεζα προσέφυγε εναντίον των δύο αποφάσεων που εξέδωσε το Εφετείο.

16. Στις 26 Μαρτίου 2007, ο Άρειος Πάγος αποφάσισε ότι η ανακοπή που άσκησε η αιτούσα εταιρεία εναντίον της πώλησης σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτη για καθυστέρηση. Έκρινε προηγουμένως ότι «μόνο η ανυπαρξία ή η καθυστέρηση της κοινοποίησης της περίληψης μπορούν να οδηγήσουν στη ακύρωση πώλησης σε πλειστηριασμό ενώ μία ανίσχυρη κοινοποίηση γεννά τις νόμιμες συνέπειες της το ίδιο όπως μία έγκυρη κοινοποίηση μέχρι να ακυρωθεί με δικαστική απόφαση μέσω ανακοπής που ασκείται μέσα στη προθεσμία που

No Φ.092.22/6910

Δικονομίας», δηλαδή, μέχρι την έναρξη της πώλησης σε πλειστηριασμό. Στην προκειμένη περίπτωση, σημείωσε ότι η ανακοπή είχε ασκηθεί εκτός αυτής της προθεσμίας και ότι το Εφετείο όφειλε λοιπόν να την κηρύξει απαράδεκτη. Σύμφωνα με τον ίδιο, αυτό το συμπέρασμα επιβάλλετο «διότι α) η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ανέφερε ότι (η αιτούσα εταιρεία) δεν είχε λάβει πραγματικά γνώση ή ότι δεν μπορούσε επ' ουδενί να λάβει γνώση για την ανίσχυρη κοινοποίηση της ανακοίνωσης του επίδικου εγγράφου και β) στην προσφυγή της (η αιτούσα εταιρεία) παραπονείτο μόνο ότι δεν είχε ενημερωθεί για την πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων, χωρίς να επιβεβαιώσει ότι δεν είχε λάβει γνώση ή ότι της ήταν αδύνατον να ενημερωθεί για την κοινοποίηση της ανακοίνωσης αυτής της πώλησης». Επομένως, επιβεβαιώνοντας εκ νέου ότι «ελλείπει να έχει ακυρωθεί ελλείψει ανακοπής που ασκήθηκε μέσα στις προθεσμίες, μόνο η ακυρότητα της κοινοποίησης δεν συνεπάγεται την ακύρωση της πώλησης σε πλειστηριασμό», ο Άρειος Πάγος αναίρεσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Εφετείου Πατρών (αρ. απόφασης 658/2007). Αυτή η απόφαση ξεκαθαρίσθηκε και επικυρώθηκε ακριβώς στις 4 Μαΐου 2007. Η αιτούσα εταιρεία δεν επεσήμανε εάν άρχισε ενέργειες (διαβήματα) ενώπιον του Εφετείου. Επιβεβαιώνει ότι τα εσωτερικά ένδικα μέσα εξαντλήθηκαν διότι σε κάθε περίπτωση το Εφετείο συνδέεται με τις προτάσεις που κράτησε το ανώτατο δικαστήριο.

II. ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

17. Οι κατάλληλες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αναφέρουν ότι:

Άρθρο 128

(Απουσία παραλήπτη της κοινοποίησης από την κατοικία του)

«1. Εάν ο παραλήπτης δεν βρίσκεται στην κατοικία του, το έγγραφο παραδίδεται σε έναν από τους γονείς του ή τους υπηρέτες του που κατοικούν μαζί του (...).

(...)

4. Εάν κανένα από τα πρόσωπα που αναφέρονται στη παράγραφο 1 δεν βρίσκεται στην κατοικία

α) το έγγραφο πρέπει να θυροκολληθεί στη κατοικία ενώπιον μαρτύρου.

No Φ.092.22/6910

β) την επόμενη εργάσιμη μέρα το αργότερο, αντίγραφο του εγγράφου πρέπει να χορηγηθεί στο χέρι του Προϊσταμένου ιεραρχικά του Αστυνομικού Τμήματος της συνοικίας της κατοικίας (...).

γ) την επόμενη εργάσιμη μέρα το αργότερο, ο συντάκτης της κοινοποίησης οφείλει να ταχυδρομήσει στον παραλήπτη αυτής γραπτή ανακοίνωση στην οποία πρέπει να αναφέρονται ο τύπος του κοινοποιηθέντος εγγράφου, η διεύθυνση της κατοικίας στην πόρτα της οποίας το έγγραφο θυροκολλήθηκε, η ημερομηνία αυτού του εγγράφου, η αρχή στην οποία το έγγραφο παραδόθηκε και η ημερομηνία αυτού του εγγράφου (...).

Άρθρο 130

(Άρνηση παραλαβής)

«1. Εάν ο παραλήπτης της κοινοποίησης ή το ένα από το πρόσωπα που αναφέρονται στα άρθρα 128 και 129 αρνούνται να παραλάβουν το έγγραφο ή να υπογράψουν το πρακτικό της κοινοποίησης ή εάν δεν μπορούν να το υπογράψουν (ο επιφορτισμένος δικαστικός επιμελητής) της κοινοποίησης θυροκολλά το έγγραφο στην κατοικία, στο γραφείο, στο κατάστημα ή στο εργαστήριο ενώπιον μάρτυρα».

Άρθρο 933

(Ανακοπή για την ακύρωση της εκτέλεσης)

«1. Οι ενστάσεις αυτού που στοχεύει η εκτέλεση ή κάθε δανειστή αυτού που έχει συμφέρον να ενεργήσει και που αφορούν την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, την διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση, ασκούνται μόνο με ανακοπή που ασκείται ενώπιον του ειρηνοδικείου, εάν ο εκτελεστός τίτλος επί του οποίου στηρίζεται η εκτέλεση είναι απόφαση του ειρηνοδικείου ή ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου σε κάθε άλλη περίπτωση».

Άρθρο 934

(Προθεσμίες προσφυγής)

«1. Η ανακοπή που προβλέπεται στο άρθρο 933 είναι παραδεκτή.

α) Εάν αφορά την εγκυρότητα του τίτλου ή της προδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, μέσα σε δέκα πέντε μέρες που ακολουθούν την πρώτη πράξη εκτέλεσης (εκτελεστική πράξη) μετά την απόφαση της πώλησης σε πλειστηριασμό.

β) Εάν αφορά την εγκυρότητα των πράξεων εκτέλεσης (εκτελεστικών πράξεων) που έλαβαν χώρα από την πρώτη πράξη μετά την απόφαση της πώλησης σε πλειστηριασμό ή την απαίτηση και μέχρι την έναρξη της τελευταίας πράξης εκτέλεσης.

γ) Εάν αφορά την εγκυρότητα της τελευταίας πράξης εκτέλεσης, μέσα στους έξι μήνες που ακολουθούν την εφαρμογή της πράξης. Εάν πρόκειται για εκτέλεση για ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων μέσα στις τριάντα μέρες από την ημέρα της πώλησης σε πλειστηριασμό ή από τον αναπλειστηριασμό όταν πρόκειται για κινητά πράγματα και ενενήντα μέρες μετά την μεταγραφή της περίληψης του πρακτικού κατακύρωσης όταν πρόκειται για ακίνητα.

No Φ.092.22/6910

2. Εάν πρόκειται για εκτέλεση για ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, η πρώτη πράξη εκτέλεσης μετά την απόφαση πώλησης σε πλειστηριασμό είναι η σύνταξη του πρακτικού της κατάσχεσης και η τελευταία πράξη είναι η σύνταξη του πρακτικού πώλησης σε πλειστηριασμό και της κατακύρωσης.

(...)

Άρθρο 999

(Η πράξη που ανακοινώνει την πώληση σε πλειστηριασμό)

«3. Η πράξη που αποφασίζει την πώληση σε πλειστηριασμό όπως αναφέρεται στη πρώτη παράγραφο, κοινοποιείται στο οφειλέτη, στον τρίτο κάτοχο ή νομέα και στους ενυπόθηκους δανειστές μέσα στις είκοσι μέρες μετά την κατάσχεση ενώ έχει κατατεθεί κατά την ίδια προθεσμία στον επιφορισμένο με την πώληση σε πλειστηριασμό Εισαγγελέα με σύνταξη σχετικού εγγράφου (...)

4. Η πώληση σε πλειστηριασμό επί ποινή ακυρότητας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς την εκπλήρωση των διατυπώσεων που προβλέπονται (στη παράγραφο 3) (...)

Άρθρο 1002

(Ολοκλήρωση της πώλησης σε πλειστηριασμό)

«1. Η πώληση σε πλειστηριασμό ολοκληρώνεται με κατακύρωση (...)

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ (ΝΟΜΙΚΑ)

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 1 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Η αιτούσα εταιρεία παραπονιέται ότι δεν έτυχε του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο ούτε σε πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου για να αμφισβητήσει αποτελεσματικά την πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων. Από αυτής της απόψεως επικαλείται τα άρθρα 6, παράγραφος 1 και 13 της Σύμβασης που διατυπώνονται ως ακολούθως:

Άρθρο 6, παράγραφος 1

«Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα ώστε η υπόθεση του να ακουστεί δίκαια (...) μέσα σε εύλογη προθεσμία, από ένα δικαστήριο (...) το οποίο θα αποφασίσει (...) για το βάσιμο κάθε κατηγορίας για ποινικά θέματα η οποία στρέφεται εναντίον του».

Άρθρο 13

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που αναγνωρίζονται στην (...) Σύμβαση έχουν παραβιασθεί, έχει δικαίωμα σε πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου ακόμη κι αν η παραβίαση θα είχε διαπραχθεί από πρόσωπα που ενεργούν στην άσκηση των επίσημων καθηκόντων τους».

No Φ.092.22/6910

A. Επί του παραδεκτού

19. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αυτά τα παράπονα (διαμαρτυρίες) δεν είναι προφανώς αβάσιμες με την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 3 της Σύμβασης. Επισημαίνει επιπλέον ότι δεν αντιτίθενται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει λοιπόν να τα κηρύξουμε παραδεκτά.

B. Επί της ουσίας**1. Επιχειρήματα των διαδίκων**

20. Η αιτούσα εταιρεία εκτιμά ότι εννοείται ότι ο ισχυρισμός που είχε διατυπώσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων σύμφωνα με τον οποίο η πώληση σε πλειστηριασμό είχε διεξαχθεί εν αγνοία της, περιείχε επίσης τον ισχυρισμό ότι αγνοούσε τα πάντα για την κοινοποίηση της ανακοίνωσης αυτής της πώλησης. Άρα κηρύσσοντας την ανακοπή απαράδεκτη για καθυστέρηση με βάση διάκρισης μεταξύ της ανύπαρκτης κοινοποίησης και/ή καθυστερημένης και ανίσχυρης κοινοποίησης, ο Άρειος Πάγος πέρασε πέρα από έναν αριθμό ακυροτήτων που διαπράχθηκαν από τον δικαστικό επιμελητή. Όχι μόνο το ανώτατο δικαστήριο δεν δέχθηκε, ακόμη και *in dubio*, ότι λόγω αυτών των ακυροτήτων, του ήταν αδύνατο να ξέρει ότι μία πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων είχε προγραμματισθεί, αλλά κρατά επίσης εναντίον της το γεγονός ότι δεν έχει αποδείξει ότι εννοείτο, δηλαδή ότι δεν είχε λάβει γνώση της ανακοίνωσης της πώλησης σε πλειστηριασμό πριν την έναρξη αυτής.

21. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι πρέπει να δεχθεί προς όφελος μίας καλής διοίκησης της δικαιοσύνης, την ύπαρξη διατυπώσεων για την έγκυρη προσφυγή σε εθνικό δικαστήριο. Επομένως, η απόρριψη της προσφυγής από τον Άρειο Πάγο για καθυστέρηση οφείλετο αποκλειστικά στη συμπεριφορά της αιτούσας εταιρείας η οποία δεν επέδειξε την αναγκαία επιμέλεια προκειμένου να ενημερωθεί για την κοινοποίηση του εγγράφου που ανακοινώνει την πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων και να διαφυλάξει έτσι τα δικαιώματά της. Μόνος υπεύθυνος αυτού του σφάλματος, ο ενδιαφερόμενος δεν θα μπορούσε λοιπόν να παραπονεθεί για

προσβολή του δικαιώματος πρόσβασης του σε δικαστήριο. Η Κυβέρνηση
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6910

προσθέτει ότι το εσωτερικό δίκαιο είχε θέσει στη διάθεση της αιτούσας εταιρείας αποτελεσματικό ένδικο μέσο που της είχε επιτρέψει εάν το είχε ασκήσει μέσα στη προβλεπόμενη από το νόμο προθεσμία, να αποκτήσει την ακύρωση της πώλησης σε πλειστηριασμό.

2. Εκτίμηση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου

α) Γενικές αρχές

22. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπενθυμίζει τη σταθερή νομολογία του σύμφωνα με την οποία δεν έχει ως έργο να υποκαταστήσει τα εσωτερικά δικαστήρια. Πάνω απ' όλα εναπόκειται στις εθνικές αρχές, συγκεκριμένα στα ανώτατα δικαστήρια και τα πρωτοβάθμια δικαστήρια να ερμηνεύσουν την εσωτερική νομοθεσία (δείτε μεταξύ πολλών άλλων *Garcia Manibardo* εναντίον της Ισπανίας αρ. 38695/97, παράγραφος 36, ΕΔΑΔ 2000-II). Άλλωστε, το «δικαίωμα σε δικαστήριο» εκ των οποίων το δικαίωμα πρόσβασης αποτελεί ιδιαίτερη πτυχή δεν είναι απόλυτο και γίνεται αντικείμενο περιορισμών έμμεσα αποδεκτών, συγκεκριμένα σχετικά με τις προϋποθέσεις παραδεκτού μίας προσφυγής, διότι από τη φύση του απαιτεί ακόμη και κανονισμό από το Κράτος το οποίο απολαμβάνει από αυτής της απόψεως ενός κάποιου περιθωρίου εκτίμησης. Ωστόσο, αυτοί οι περιορισμοί δεν θα μπορούσαν να περιορίσουν την ανοιχτή πρόσβαση σε έναν υποκείμενο σε δίκη με τρόπο ή σε σημείο όπως το δικαίωμα του σε ένα δικαστήριο έχει προσβληθεί στην ίδια του την ουσία. Τέλος, δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 6, παράγραφος 1 παρά μόνο εάν αποβλέπουν σε νόμιμο σκοπό και εάν υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και του αποβλεπόμενου στόχου (δείτε μεταξύ πολλών άλλων, *Edificatciones March Gallego S.A.* εναντίον της Ισπανίας, 19 Φεβρουαρίου 1998, παράγραφος 34, *Recueil des arrêts et décisions 1998-I*). Πράγματι, υπάρχει προσβολή του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο όταν ο κανονισμός του παύει να εξυπηρετεί τους σκοπούς νομικής ασφάλειας και καλής διοίκησης της δικαιοσύνης και αποτελεί είδος κωλύματος που εμποδίζει τον υποκείμενο σε δίκη να βλέπει την διαφορά (διένεξη) του να λύνεται επί της ουσίας από το αρμόδιο δικαστήριο.

No Φ.092.22/6910

23. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι ο κανονισμός σχετικά με τις διατυπώσεις για την άσκηση προσφυγής στοχεύει στο να εξασφαλίσει την καλή διοίκηση της δικαιοσύνης και τον σεβασμό, ιδιαίτερα, της αρχής της νομικής ασφάλειας. Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να αναμένουν ώστε οι κανονισμοί να εφαρμόζονται (*Miragall Escolano και άλλοι εναντίον της Ελλάδος*, αρ. 38366/97, 38688/97, 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41484/98, 41487/98 και 41509/98, παράγραφος 33, ΕΔΑΔ 2000-Ι).

24. Έτσι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κατέληξε κατ' επανάληψη ότι η εφαρμογή των διατυπώσεων προς τήρηση από τα εσωτερικά δικαστήρια για την άσκηση προσφυγής είναι ικανή να παραβιάσει το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Ισχύει το ίδιο όταν η ερμηνεία όχι τόσο σχολαστική της κατάλληλης νομοθεσίας που γίνεται από ένα δικαστήριο εμποδίζει, εκ των πραγμάτων, την εξέταση της ουσίας της προσφυγής που άσκησε ο ενδιαφερόμενος (*Beles και άλλοι εναντίον της Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αρ. 47273/99, παράγραφος 69, ΕΔΑΔ 2002-ΙΧ, *Zvolsky et Zvolska εναντίον της Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αρ. 46129/99, παράγραφος 55, ΕΔΑΔ 2002-ΙΧ).

β) Εφαρμογή των ανωτέρω αναφερόμενων αρχών στην προκειμένη περίπτωση.

25. Στη προκειμένη περίπτωση, ο Άρειος Πάγος κήρυξε απαράδεκτη την ανακοπή που άσκησε η αιτούσα εταιρεία εναντίον της πώλησης σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων για καθυστέρηση, λαμβάνοντας υπόψη ότι ελλείπει να έχει ακυρωθεί με δικαστική απόφαση, μία ανίσχυρη κοινοποίηση γεννούσε νόμιμες συνέπειες το ίδιο όπως μία έγκυρη κοινοποίηση και κατηγορώντας την ενδιαφερόμενη ότι δεν είχε ασκήσει την ανακοπή της πριν την έναρξη της πώλησης σε πλειστηριασμό. Βεβαίως δεν εναπόκειται στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο να ελέγξει τον τρόπο με τον οποίο το ανώτατο δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε το κατάλληλο εσωτερικό δίκαιο. Ούτε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αμφισβητεί την ορθότητα της τυπικότητας που θεσπίσθηκε από τα άρθρα 933 και 934 του Κώδικα

No Φ.092.22/6910

συναλλαγών σχετικά με τις πωλήσεις σε πλειστηριασμό και να αποφύγει ώστε οι σχετικές με αυτές διαδικασίες να κινδυνεύσουν να τραβήξουν σε μακρός. Εκτιμά ωστόσο ότι η τήρηση της προθεσμίας προσφυγής που θέσπισε το άρθρο 934 προϋποθέτει ώστε ο ζημιωθείς να έχει λάβει πράγματι γνώση της επίδικης πράξης για να μπορεί να την προσβάλλει χρήσιμα στη δικαιοσύνη (δείτε υπό την έννοια αυτή, Τσιρώνης εναντίον της Ελλάδος, αρ. 44584/98, παράγραφος 27, 6 Δεκεμβρίου 2001). Άρα, στη προκειμένη περίπτωση, οι περιστάσεις της υπόθεσης αποδεικνύουν ότι ο δικαστικός επιμελητής δεν τήρησε, κατ'επανάληψη, τις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας κατά την κοινοποίηση της περίληψης κατασχετήριας έκθεσης. Υπό το φως του φακέλου και των παρατηρήσεων των διαδίκων, τίποτε δεν μπορεί να αμφισβητήσει την επιβεβαίωση της αιτούσας εταιρείας ότι δεν μπόρεσε να λάβει γνώση της πώλησης λόγω των ανεπαρκειών στη κοινοποίηση της ανακοίνωσης της πώλησης. Επιπροσθέτως, δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο του φακέλου ότι η ενδιαφερόμενη μπορούσε να υποψιασθεί το επικείμενο μίας τέτοιας πώλησης που διεξήχθη προφανώς εν αγνοία της.

26. Ωστόσο, ο Άρειος Πάγος δέχοντας συγχρόνως μόνο έμμεσα την ακυρότητα της πράξης κοινοποίησης της πώλησης σε πλειστηριασμό, περιορίστηκε να υπολογίσει στην πιθανότητα ότι η αιτούσα εταιρεία είχε δυστυχώς λάβει γνώση ότι μία διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης είχε ξεκινήσει εναντίον της και την κατηγόρησε ότι δεν είχε ασκήσει την ανακοπή της πριν την έναρξη της πώλησης σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων. Η αιτούσα εταιρεία τιμωρήθηκε έτσι για τα σφάλματα που διέπραξε ο δικαστικός επιμελητής κατά την διάρκεια της κοινοποίησης της πράξης που ανακοινώνει την πώληση σε πλειστηριασμό και βρέθηκε να στερείται κάθε δυνατότητας να προβάλλει τα επιχειρήματα της στο πλαίσιο της επίδικης διαδικασίας.

27. Συνεπώς, ο περιορισμός που επιβλήθηκε στο δικαίωμα πρόσβασης της αιτούσας εταιρείας σε δικαστήριο δεν είναι αναλογικό με το σκοπό εγγύησης της νομικής ασφάλειας και της καλής διοίκησης της δικαιοσύνης.

28. Συνεπώς, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης.

No Φ.092.22/6910

29. Σχετικά με το παράπονο (διαμαρτυρία) που προκύπτει από το άρθρο 13 της Σύμβασης, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο παρατηρεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1 είναι ένας *lex specialis* (ειδικός νόμος) σε σχέση με το άρθρο 13. Με άλλα λόγια, οι απαιτήσεις του δεύτερου είναι λιγότερο αυστηρές με αυτές του πρώτου και έχουν απορροφηθεί από αυτές στη προκειμένη περίπτωση (Mencheva εναντίον της Ρωσίας, αρ. 59261/00, παράγραφος 105, ΕΔΑΔ 2006-II). Κατά γενικό κανόνα, το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται λοιπόν όταν η ισχυριζόμενη παραβίαση της Συνθήκης έλαβε χώρα στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας (Pizzetti εναντίον της Ιταλίας, 26 Φεβρουαρίου 1993, παράγραφος 41, σειρά Α αρ. 257-C). Οι μόνες ενστάσεις στην αρχή αυτή αποτελούνται από παράπονα (διαμαρτυρίες) που προκύπτουν από το άρθρο 13 που αναφέρονται σε παράλειψη στην απαίτηση «εύλογης προθεσμίας» (Kudla εναντίον της Πολωνίας (GC), αρ. 30210/96, παράγραφοι 146-149, ΕΔΑΔ 2000-XI). Όπως δεν είναι αυτή η περίπτωση, δεν συντρέχει λόγος να πάρουμε θέση επιπροσθέτως στο πεδίο του άρθρου 13.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ 1.

30. Η αιτούσα εταιρεία παραπονιέται για παραβίαση του δικαιώματος της στο σεβασμό των περιουσιακών της στοιχείων. Επικαλείται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου 1 που διατυπώνεται ως ακολούθως:

«Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στο σεβασμό της περιουσίας του. Κανένας δεν μπορεί να στερείται της ιδιοκτησίας του παρά μόνο για λόγο δημόσιας ωφελείας και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο νόμος και οι γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν προσβάλλουν το δίκαιο που κατέχουν τα Κράτη να θέτουν σε εφαρμογή τους νόμους που κρίνουν αναγκαίους για να ρυθμίσουν τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον ή για να εξασφαλίσουν τη πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή προστίμων».

A. Επί του παραδεκτού

31. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αυτό το παράπονο (διαμαρτυρία) δεν είναι προφανώς αβάσιμο με την έννοια του άρθρου 35,

No Φ.092.22/6910

παράγραφος 3 τη Σύμβασης. Επισημαίνει επιπλέον ότι δεν αντιτίθεται σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Αρμόζει λοιπόν να το κηρύξουμε παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

32. Η αιτούσα εταιρεία διαβεβαιώνει ότι η πώληση σε πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων έλαβε χώρα εν αγνοία της, εμποδίζοντας έτσι να κάνει χρήση των δυνατοτήτων που προσφέρει ο νόμος. Έτσι για ένα ευτελές χρέος, είχε μία τεράστια χρηματοοικονομική απώλεια που ανέρχεται σήμερα σε πολλά εκατομμύρια Ευρώ.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ακυρότητα της κοινοποίησης της πώλησης σε πλειστηριασμό δεν συνεπάγεται παραβίαση του δικαιώματος που εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου 1, στο μέτρο που η εσωτερική τάξη θέτει στη διάθεση του ενδιαφερόμενου αποτελεσματική προσφυγή προκειμένου να προστατεύσει τα συμφέροντα του. Ωστόσο, η υπάρχουσα προσφυγή ασκήθηκε καθυστερημένα. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης είναι η ύστατη προσφυγή που διαθέτει ο δανειστής προκειμένου να έχει την κάλυψη της απαίτησης του. Η αξία του ακινήτου που πουλήθηκε στο πλειστηριασμό είναι απολύτως χωρίς συμφέρον. Εναπόκειται στον οφειλέτη να πληρώσει το χρέος του εμπρόθεσμα για να μην βρεθεί αντιμέτωπος με τον πλειστηριασμό των περιουσιακών του στοιχείων. Η Κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υπήρξε προσβολή στη δίκαιη ισορροπία σεβασμού μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και αυτή της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αιτούσας εταιρείας. Η τράπεζα έχοντας αποκτήσει την εντολή πληρωμής το 1992, η αιτούσα εταιρεία διέθετε τέσσερα χρόνια για να πληρώσει το χρέος της.

34. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκτιμά ότι η πώληση σε πλειστηριασμό της ιδιοκτησίας της αιτούσας εταιρείας αποτελεί παρέμβαση στο δικαίωμα στο σεβασμό των περιουσιακών στοιχείων αυτής η οποία αναλύεται σε στέρηση περιουσίας με την έννοια της δεύτερης φράσης του πρώτου εδαφίου του άρθρου 1. Αυτή η παρέμβαση ακολουθούσε ένα νόμιμο σκοπό δημόσιας

No Φ.092.22/6910

ωφελείας, δηλαδή την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων από τον δανειστή της.

35. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μία παρέμβαση στο δικαίωμα στο σεβασμό των περιουσιακών στοιχείων πρέπει να κρατά μία «δίκαιη ισορροπία» μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος της κοινότητας και των αναγκών της διαφύλαξης των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου. Ιδιαίτερα, πρέπει να υπάρχει λογική σχέση αναλογικότητας μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και του επιδιωκόμενου σκοπού με κάθε μέτρο που στερεί από ένα άτομο την ιδιοκτησία του (Ο πρώην βασιλιάς της Ελλάδος και άλλοι εναντίον της Ελλάδος (GC), αρ. 25701/94, παράγραφος 89, ΕΛΛΑΔ 2000-ΧΙΙ).

36. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι παρά την σιωπή του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1 σε θέματα διαδικαστικών απαιτήσεων, οι διαδικασίες που εφαρμόζονται πρέπει επίσης να προσφέρουν στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο μία κατάλληλη ευκαιρία να εκθέσει την υπόθεση του στις αρμόδιες αρχές προκειμένου να αμφισβητήσει πραγματικά τα μέτρα που φέρουν προσβολή στα δικαιώματα που εγγυάται αυτή η διάταξη. Για να βεβαιωθούμε για την τήρηση αυτής της προϋπόθεσης, πρέπει να εξετάσουμε τις διαδικασίες που εφαρμόζονται από γενικής απόψεως (Jokela εναντίον της Φιλανδίας, αρ. 28856/95, παράγραφος 45, ΕΛΛΑΔ 2002-IV). Στη προκειμένη περίπτωση λοιπόν, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εγείρει ότι ακόμη κι' αν οι περιστάσεις που τέθηκαν στο εσωτερικό δίκαιο δεν είναι κατακριτέες από μόνες τους, η αιτούσα εταιρεία στερήθηκε των περιουσιακών της στοιχείων χωρίς να έχει καμία δυνατότητα να αντιδράσει κατά την διάρκεια της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης. Επιπλέον, ακόμη κι' αν είχε σοβαρά επιχειρήματα να προβάλλει ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων προκειμένου να αποκτήσει (έχει) την ακύρωση της πώλησης σε πλειστηριασμό, τελικά η προσφυγή της κηρύχθηκε απαράδεκτη για ένα λόγο όχι τόσο τυποκρατικό όπως το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο το διαπίστωσε κατά την εξέταση της του παραπόνου που προκύπτει από το άρθρο 6 της Σύμβασης.

37. Ενόψει των ανωτέρω, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προϋποθέσεις υπό της οποίες διεξήχθη η κοινοποίηση του εγγράφου που

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6910

ανακοινώνει την πώληση σε πλειστηριασμό στον νόμιμο εκπρόσωπο της αιτούσας εταιρείας και η απόρριψη της προσφυγής ακύρωσης της εν λόγω πώλησης ως απαράδεκτη διέλυσαν την δίκαιη ισορροπία που έπρεπε να κυριαρχεί μεταξύ της διασφάλισης του δικαιώματος στο σεβασμό των περιουσιακών στοιχείων και των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος.

38. Υπήρξε λοιπόν παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

39. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κηρύσσει ότι υπήρξε παράβαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει να εξαλείψουμε παρά μόνο ατελώς τις συνέπειες αυτής της παράβασης, το Δικαστήριο παρέχει στον ζημιωθέντα εάν χρειασθεί δίκαιη ικανοποίηση».

40. Η αιτούσα εταιρεία ζητά 11.000.000 Ευρώ ως υλική ζημιά. Αυτό το ποσό αντιστοιχεί στην παρούσα αξία των περιουσιακών στοιχείων που πουλήθηκαν στο πλειστηριασμό καθώς και στο διαφυγόν κέρδος που θα προέκυπτε από την εκμετάλλευση αυτών των περιουσιακών στοιχείων για τη περίοδο από το 1997 έως σήμερα. Ζητά επιπλέον 500.000 Ευρώ ως ηθική βλάβη που υπέστη.

41. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι απαιτήσεις της αιτούσας εταιρείας είναι αβάσιμες και υπερβολικές. Διαβεβαιώνει ότι το ποσό χορήγησης ως υλική ζημιά δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα 20.000 Ευρώ και ότι μία έκθεση παραβίασης θα αποτελούσε από μόνη της επαρκή δίκαιη ικανοποίηση ως ηθική βλάβη.

42. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκτιμά ότι το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν είναι έτοιμο. Συνεπώς, το διατηρεί και θα ορίσει την επόμενη διαδικασία λαμβάνοντας υπόψη την δυνατότητα ότι η Κυβέρνηση και η αιτούσα εταιρεία να πετύχουν μία συμφωνία (άρθρο 75, παράγραφος 1 του Κανονισμού).

1. Κηρύσσει την αίτηση παραδεκτή.

2. Ορίζει ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης.

3. Ορίζει ότι δεν συντρέχει λόγος να εξετασθεί το παράπονο (η διαμαρτυρία) που προκύπτει από το άρθρο 13 της Σύμβασης.

No Φ.092.22/6910

4. Ορίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1.
5. Ορίζει ότι το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Σύμβασης δεν είναι έτοιμο. Συνεπώς
- α) το διατηρεί ολόκληρο
- β) καλεί την Κυβέρνηση και την αιτούσα εταιρεία να του υποβάλλουν γραπτώς μέσα σε τρεις μήνες τις παρατηρήσεις τους για το ζήτημα και ιδιαίτερα να του γνωστοποιήσουν κάθε συμφωνία στην οποία θα μπορούσαν να καταλήξουν.
- γ) διατηρεί την επόμενη διαδικασία (δίκη) και εξουσιοδοτεί την πρόεδρος του τμήματος να επιμεληθεί να την ορίσει εάν υπάρξει ανάγκη.

Έγινε στη γαλλική, και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε γραπτώς τις 5 Νοεμβρίου 2009 σε εφαρμογή του άρθρου 77, παράγραφος 2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielsen

Nina Vajic

Γραμματέας

Πρόεδρος

Υπογραφή (δυσανάγνωστη)

Υπογραφή (δυσανάγνωστη)

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό υπηρεσιακό έγγραφο.

Αθήνα, 04-12-09

Η μεταφράστρια Γ. ΠΑΛΛΑ.